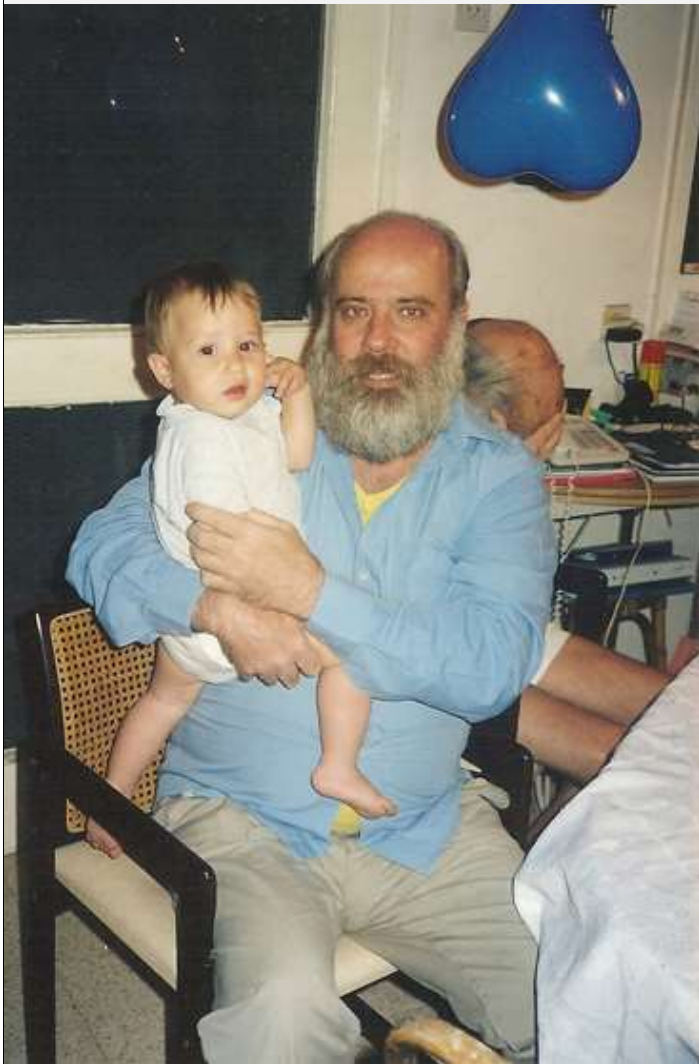

שמחה נצר

שמחה

אתה לא היית מאלה שהכול בא להם בקלות.
החיים שלך היו רצופי התמודדויות,
חלקן קשות, לעיתים קשות מנשוא.
ידעת הרבה צער והרבה כאב.

אבל, חשוב להגיד שבתוך המסלול הזה,
כפוי הטובה, היו גם נקודות של אור,
רגעים של נחת, תחנות של הישגים וסיפוק.

כשהגעת מברזיל, היו בך שני דברים שעוררו קנאה:
היית הילד הכי גבוה בכיתת "אלמוגים" ודיברת פורטוגזית
ממש כמו שחקני נבחרת ברזיל. נקלטת והפכת
לחלק מהקבוצה. השתלבת בחיי החברה,
בטיולים השנתיים, בקייטנות בנתניה.

לאחר השחרור מהצבא הצטרפת אל ענפי החקלאות.
הפכת לבעל מקצוע בתיקוני פנצ'רים, ובהדרגה
בנית פנצ'רייה גדולה ומאובזרת, ששימשה את האזור כולו.
בתיקוני פנצ'רים, ובהדרגה בנית פנצ'רייה גדולה ומאובזרת,
ששימשה את האזור כולו.

באותן שנים התגלה הכישרון המיוחד שלך ללמידה של שפות.
הפכת עבור המתנדבים שהגיעו לכאן משלל ארצות העולם
לכתובת ולחוליה מקשרת.

ככל שחלפו השנים, גברו קשיי ההשתלבות שלך בחברה
ובעולם התעסוקה.

במקביל נאבקת במכשולים קשים שהעמיד הגוף שלך, שהרחיבו את החיץ בינך לבין הסביבה.
מול כל הקשיים, הייתה לידך תמיד המשפחה המקסימה שלך. יחד חוויתם את לידת האחיינים
שכל כך אהבת ויחד בכיתם על מותה של בתיה ולאחר מכן מותו של אביר, יחיאל.

בספר שכתבת, אתה מותיר לנו זיכרון חד וצלול של עולמך, שבצד העצב והבדידות,
יש בו גם אהבות, חלומות ורגעים של תקווה.